

L u g g e m i s s e d.

I.

„Jesand watab üllewelt pühhas
paigast Ma peäle, et wõttaks kuul-
da ilma süta wangide äggamist, ja
lahti peästa surma lapsed“

(Laul. 102, 20. 21.)

Ühhe saksama külla otsa peält nähti üht
hurtsiko, kus üks jummalafartlik tõteggia
kangur, Wilip Sak nimmi, omma wagga
naese ja kolme wātima lastega ellas. Oli
kül ferme ning wiitsakas ommas ammetis,
ja istus päwa otsani omma kanga pingi
peäl, et saaks omma leiwapallusest ennesele
tenida, ning temma ommaksed waewaga
toita. Agga segipärast olli pudus nago

koddafondne temma maddala kattusse al-
asset wõtnud.

Ühhet hommikul olli mees jälle omma tõ-
kallal, ja watis tihti kurwa näoga sest pis-
solessest afnast läbbi, mis temma kõrwas
olli ja tee peäle andis. Se hirm, kellest
ta praego täis, toisis sest, et otis selsam-
mal päwal sedda perremeesst, kelle pärrast
se hurtsik olli, kus kangur sees ellas, ja
kellele piddi sedda aasta renti maksma.
Maks ei olnud kü suur mitte, ommeti ei
olnud sedda rahha ei ammogi kous. —
Olli jubba tüf aega perremeesst ootnud,
fui näggi üht teist modi innimest omma
hurtsiko pole kallamas. Kui sesamma mees
olli tuppa sisse astunud, terretas temma ja
ütles: Terre wanna wend Wilip. Sinna
ei tunne kül ühtegi ennam seppa Kaarli
poega Willemit? Sesamma ollen. Ehk
nõud mälletad, et olleme ieäl Norme küllas,
fui poisid alles ollime, wallatust kü teinud.
Agga pean tõele au pakkuma, sind ei olnud
ei polegi mitte ni wallato, nenda kui minna